

Arrest

**nr. 140 473 van 6 maart 2015
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve
Vereenvoudiging**

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de
staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 16 februari 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 25 juli 2011 waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 januari 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. ACER, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 30 november 2009 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 25 juli 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op criterium 2.8B van de vernietigde instructie. Hij voegt bij zijn aanvraag een arbeidscontract voor d.d. 10.11.2009 om te werk gesteld te worden bij firma Lavotex BVBA (met ondernemingsnummer: 0893 675 945). Echter, het Belgisch Staatsblad (d.d. 26.11.2009) vermeldt dat 'Bij vonnis van de Rechtbank van koophandel te Kortrijk d.d. 18.11.2009, is firma Lavotex BVBA, bij dagvaarding failliet verklaard.' Het mag dus duidelijk zijn dat betrokkene onmogelijk zal kunnen tewerkgesteld worden bij deze firma. Bij de actualisatie d.d. 17.12.2009 voegt betrokkene een nieuwe arbeidsovereenkomst toe d.d. 30.11.2009 om te werk gesteld te worden bij firma Le Coin Pere et Fils (met ondernemingsnummer 0867 810 597). Echter, het Belgisch Staatsblad (d.d. 16.12.2009) vermeldt dat 'bij vonnis van de Rechtbank van koophandel te Brussel d.d. 07.12.2009, is firma Le Coin Pere et Fils, bij dagvaarding failliet verklaard. Het mag dus duidelijk zijn dat betrokkene onmogelijk zal kunnen tewerkgesteld worden bij deze firma. Er dient tevens opgemerkt te worden dat het aan betrokkene toekomt om zijn dossier op te volgen en indien nodig aan te vullen met nieuwe elementen en onze diensten op te hoogte te brengen van eventuele wijzigingen in zijn dossier. Betrokkene kan zich aldus niet dienstig beroepen op criterium 2.8B van de vernietigde instructie, daar betrokkene geen arbeidsovereenkomst voorlegt waaruit zou kunnen blijken dat betrokkene in de toekomst zou kunnen worden tewerkgesteld, na de aflevering van een arbeidskaart B, zoals voorzien wordt in het criterium 2.8B van de vernietigde instructies. Hoe goed de integratie van betrokkene eventueel ook moge zijn (betrokkene staat dit door het voorleggen van twee arbeidscontracten, bewijzen van sollicitatie d.d. 22.03.2007 en 11.01.2006, verschillende getuigenverklaringen, kasbons van het Computer Center d.d. 25.09.2008 en 29.12.2008, een doorverwijzing inschrijving Nederlands d.d. 02.09.2009, een opnameattest ZNA Middelheim d.d. 05.09.2009, betrokkene zou sinds 2005 in België verblijven, al zijn sociale en economische belangen zouden in België gevestigd zijn, verzoeker zou kunnen en willen werken, hij zou tal van contacten en relaties hebben met Belgen en vreemdelingen met legaal verblijf in België, hij zou werkbereid zijn en tal van mogelijkheden hebben om onmiddellijk in dienst te treden en hij zou de Nederlandse/Franse taal weten te spreken), dit doet niets af aan bovenstaande opmerkingen. Dit element kan dus niet in het voordeel van betrokkene weerhouden worden.

Wat betreft de aangehaalde elementen, namelijk artikel 3 en 8 van het E. V.R.M. dient er opgemerkt te worden dat uit de aanvraag art 9bis niet kan worden opgemaakt welke van deze elementen nu bij de ontvankelijkheid (lees: buitengewone omstandigheden), dan wel bij de gegrondheid van het verzoek horen. Art. 9bis van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft het over buitengewone omstandigheden om een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen bij de burgemeester van de woonplaats waar hij verblijft in België en niet om een verblijfsmachtiging te verkrijgen in het Rijk. Er dient een duidelijk onderscheid te worden gemaakt tussen enerzijds buitengewone omstandigheden (en dus de ontvankelijkheid) en anderzijds de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. Met andere woorden: de buitengewone omstandigheden mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde. Er dient vastgesteld dat de advocaat dit onderscheid niet respecteert voor wat betreft bovenstaande elementen. Indien echter geoordeeld zou worden dat deze elementen toch bij de gegrondheid zouden behoren, dan kunnen deze als volgt beoordeeld worden:

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als een grond voor regularisatie weerhouden te worden.

Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoonde dat er nog familieleden van hem in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene over een blanco strafblad beschikt en aldus nooit een inbreuk beging tegen de Belgische openbare orde, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.”

1.3. Op 17 januari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid van het beroep inzake het bevel om het grondgebied te verlaten

Ambtshalve wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) erop dat, luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet, het verzoekschrift onder meer een uiteenzetting moet bevatten “*van de feiten en de middelen*”. Onder “*middel*” in de zin van deze bepaling moet worden verstaan: de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

De Raad stelt vast dat de middelen van de verzoekende partij geheel zijn gericht tegen de eerste bestreden beslissing. Op geen enkele wijze worden de ingeroepen schendingen betrokken op de tweede bestreden beslissing. Tevens ontbreekt een uiteenzetting van de wijze waarop een eventuele onwettigheid van de eerste bestreden beslissing enige invloed zou kunnen hebben op de regelmatigheid van de tweede bestreden beslissing die is gegrond op eigen feitelijke motieven en een afzonderlijke juridische basis.

De Raad stelt vast dat het beroep – bij gebreke van een middel – onontvankelijk is in de mate dat het is gericht tegen het op 17 januari 2012 aan de verzoekende partij betekende bevel om het grondgebied te verlaten.

Het beroep is enkel ontvankelijk ten aanzien van de eerste bestreden beslissing, dit is de beslissing van 25 juli 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, hierna “de bestreden beslissing” genoemd.

4. Onderzoek van het beroep

De vraag of de bestreden beslissing met toepassing van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 had mogen genomen worden, raakt de openbare orde, daar het immers gaat om het gezag van gewijsde van het arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 van de Raad van State waarbij de instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd.

Ambtshalve wijst de Raad er dan ook op dat in onderhavig arrest uitspraak wordt gedaan over de wettigheid van de beslissing van 25 juli 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard. Voornoemd artikel 9*bis* bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren.

Het kernkabinet heeft in een ‘instructie’ van 19 juli 2009 welbepaalde specifieke ‘humanitaire’ situaties omschreven die de toekenning kunnen rechtvaardigen van een machtiging tot verblijf van een vreemdeling in toepassing van het oude artikel 9, derde lid en van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. Die instructie werd vernietigd door arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 van de Raad van State omdat zij “*het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevinden*

ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermog te doen”, omdat “door dit in de bestreden instructie te doen een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden” en omdat “uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”.

In de bestreden beslissing van 25 juli 2011 van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid wordt gesteld dat de verzoekende partij op basis van de hoger vermelde instructie van 19 juli 2009 wil worden geregulariseerd, dat deze instructies “(z)oals algemeen bekend” op 11 (lees: 9) december 2009 door de Raad van State werden vernietigd en dat “de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, (z)oals eveneens algemeen bekend, (...) zich (heeft) geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.” Hierna wordt in de bestreden beslissing naar criterium 2.8B uit de instructie van 19 juli 2009 verwezen, waarop de verzoekende partij zich inderdaad zelf had beroepen, om te stellen dat de verzoekende partij zich niet dienstig kan beroepen op criterium 2.8B van de vernietigde instructie, daar zij geen arbeidsovereenkomst voorlegt waaruit zou kunnen blijken dat zij in de toekomst zou kunnen worden tewerkgesteld, na de aflevering van een arbeidskaart B, zoals voorzien wordt in het criterium 2.8B van de vernietigde instructies. Er wordt uitdrukkelijk gesteld dat de door de verzoekende partij aangevoerde integratie (“hoe goed de integratie eventueel ook moge zijn”) geen afbreuk doet aan de voormelde opmerkingen (met betrekking tot het zich niet dienstig kunnen beroepen op het criterium 2.8B van de vernietigde instructie).

De Raad merkt op dat het hierbij niet gaat om de uitoefening van een appreciatiebevoegdheid, dat uit de inhoud van de bestreden beslissing blijkt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf uitdrukkelijk is afgewezen omdat niet aan de voorwaarden uit de (vernietigde) instructie is voldaan, zonder een aantal elementen van integratie te beoordelen. Die voorwaarden worden als een dwingende regel toegepast, waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt en die dus in strijd is met zijn discretionaire bevoegdheid, dat op die manier de staatssecretaris zelf een voorwaarde aan de wet heeft toegevoegd (RvS 22 juli 2013, nr. 224.385).

De Raad kan gelet op het gezag van gewijsde van arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 van de Raad van State niet toelaten dat de bevoegde staatssecretaris zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 steunt en op die manier bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet toevoegt.

Deze vaststellingen leiden dan ook tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

5. Korte debatten

Het beroep is onontvankelijk in zoverre het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten. De vaststellingen in onderhavig arrest leiden tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 25 juli 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp wat betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 25 juli 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen voor wat betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 januari 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes maart tweeduizend vijftien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER